

LENKA GAHÉROVÁ

Máša a Lili

Veselé příběhy dvou psíkův a ich rodín.

Lenka Gahérová

Máša a Lili

Veselé příhody dvou psíků a ich rodín

Text © Lenka Gahérová, 2018
Ilustrácie © Adrika Bátorová, 2018
Grafická úprava ilustrácií © Matej Volf, 2018
© HladoHlas Group, s. r. o.
Rumunskej armády 1/6, 036 01 Martin
info@hlahodhlas.sk, www.hlahodhlas.sk
Design vnútra © Andrea Hošťáková, 2018
Grafika obálky © Sandhini Devi Dasi
1. vydanie
Martin 2018

ISBN 978-80-89711-78-9

Venujem mojej veľkej malej láske – vnúčkovi Dušankovi

Deti, možno v texte nájdete slová, s ktorými ste sa zatiaľ nestretli. Preto si pod čiarou prečítajte, čo sa za nimi ukrýva.

*Adri Bátorová, Mariet Orságová, Katka Baňanková, Andrejka Hošťáková,
Matej Volf, Andy Držík, Pali Mikuš, Dáška Dubjelová, Viki Ďurišková
a Pali Baričák, ďakujem vám.*

*Bez vašej pomoci a spolupráce by Máša a Lili deťom
neporozprávali svoje príbehy.*

Ďakujem aj tým, ktorí tiež prispeli veselými príhodami o svojich psíkoch.

Lenka Gahérová

Ako sa to všetko začalo

Skôr, ako sa začítate do príbehu o jednom dome, dvoch psíkoch, štyroch chlapcoch a o ich rodičoch, vysvetlím vám, kto je Máša a Lili, kto sú Valachovci a Bačovci, a tiež to, kde môžete tieto dve veselé rodiny a ich úžasných psíkov stretnúť.

Lazany je jedna pekná dedina pod lesom. Ulice sú tu pomenované tak, aby sa v Lazanoch nikto nestratil. Napríklad futbalové ihrisko je na Športovej ulici, potraviny, mäsiarstvo a cukráreň sú na ulici Obchodnej, a keď chcete trafiť na autobusovú zastávku, nájdete ju na Hlavnej ulici. Rodiny Valachovú a Bačovú musíte hľadať v bytovke na ulici Pod lesom. V Lazanoch ich nájdete raz-dva. Vyšliapete ten najväčší kopec a úplne na samom vrchu pod lesom stojí dom,

v ktorom bývajú štyri rodiny. Susedia na prvom poschodí vôbec nepoznajú srandu. Je s nimi nuda, lebo nemajú deti a inak sú buď v práci, alebo ležia doma pred telkou. Preto sa o nich ani neoplatí písať, lebo by ste určite zomreli od nudy. Zato na druhom poschodí bývajú až dve úžasné rodiny. Valachovci a Bačovci. A tí sú takí zábavní, že sa o ich príhody musím podeliť aj s vami. No najprv vám ich predstavím.

Napravo bývajú Valachovci. Ujo Valach a teta Valachová majú psíka Mášu a dvoch synov Kubka s Maťkom, ktorých volajú valasi, ako v tej rozprávke o Maťkovi a Kubkovi.

Kubko má šesťnásť rokov a je druhák na strednej škole. Maťko je ôsmak a má štrnásť rokov. Ich mama, teta Valachová, je veľmi dobrá a veselá mama. Navyše je odvážna, lebo jazdí na motorke. No nesedí za ujom Valachom ako spolujazdec. Má svoju vlastnú motorku, na ktorej so sebou vozí aj Mášu. Tá je tiež poriadne odvážna, lebo sa pri jazde absolútne nebojí.

Tete Valachovej vôbec nevadí, že má obidve uši choré, takže je skoro úplne hluchá.

Kým nemali Mášu, a Matko si náhodou zabudol kľúče od bytu, čo bývalo naozaj dosť často, prišiel domov zo školy a musel zvoniť. Lenže mamka ho nepočula, a tak sedel na schodoch pred dverami do bytu a čakal, kedy jej začne chýbať a pôjde ho hľadať. Teta Valachová mu od šťastia, že vydržal čakať a neodišiel si hľadať druhú mamu, ktorá počuje a pustí ho domov, vždy dala pusku aj čokoládu.

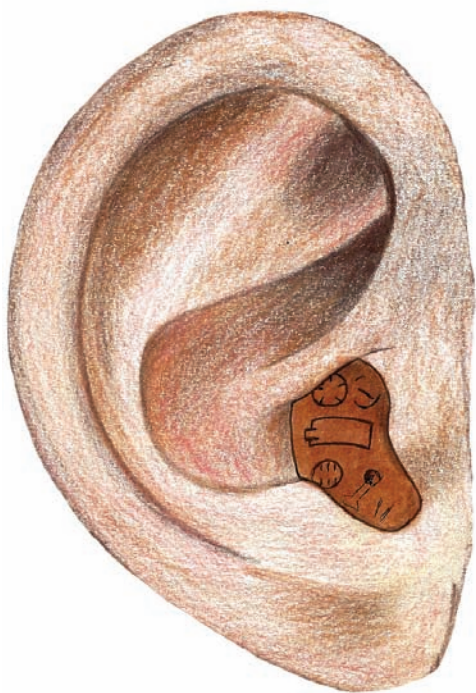
Inokedy nepočula zvoniť mobil alebo budík, keď mala vstávať do práce. A raz, vtedy bol ujo Valach aj trochu nahnevany, nepočula zvonček a neotvorila tete poštarke, ktorá mu niesla zásielku s veľmi dôležitou súčiastkou do rádia.

Raz išiel Kubko s kamarátmi do kina. Bola zima, a kým sa film skončil, vonku bola tma ako o polnoci. Sľúbil mamke, že keď pôjde domov, tak jej zavolá, aby sa o neho nebála. Musel veľmi kričať, aby ho počula, ale ona mu aj tak kázala, aby rozprával hlasnejšie, lebo mu nerozumie. Tak teda kričal, keď mu to mamka prikázala. Čo na tom, že ho okoloidúci napomínali, aby rozprával tichšie, lebo je noc a aj ľudia z okien mu nadávali do nevychovaných chlapčísk, ktoré nemajú úctu k starším, že oni potrebujú pokoj a chcú spať.

Preto dal ujo doktor tete Valachovej do uší načúvacíe prístroje, aby sa s rodinou mohla rozprávať pekne potichu, ale niekedy sa na nej všetci nahlas nasmiali, lebo počula úplne niečo iné ako to, čo povedali.

Teta Valachová teraz počuje aj také dôležité veci, ako keď sa Kubko a Matko hádajú, keď ujo Valach chrápe, alebo keď Filip, chlapec od susedov, hrá falošne na husliach. Počkajte, počkajte! Toto som asi poplietla. Toto teta Valachová určite netúži počuť, ale strojčky do uší nosí pre istotu stále. Lenže sú také zvuky, ktoré teta Valachová nepočuje ani s načúvacími prístrojmi. Napríklad telefón, zvonček či búchanie na dvere.

Potom sa stalo ešte niečo, čo úplne zmenilo život na druhom poschodí v dome Pod lesom. K Valachovcom prišla na návštevu stará mama Valachová.

Zvonila, búchala a nič. Teta Valachová ju nepočula, pokojne si pri varení vyspevovala, a to tak nahlas, že ju počula stará mama až na chodbu. A viete, čo si myslela?

„Tak toto je vrchol! Ona si tam pokojne vyspevuje a mňa nechá stáť na chodbe!“ hnevala sa a s plačom odišla na Hlavnú ulicu, kde hodinu čakala na autobus. Keď prišla domov, zatelefonovala svojmu synovi, ujovi Valachovi, a pol hodinu sa mu žalovala. Ujo Valach jej vysvetľoval, že jeho manželka určite nepočula búchanie, ani zvonenie, ale márne. Staré mamy si totiž myslia svoje. Keď prišiel domov z práce, zavolať celú rodinu a tváril sa pritom veľmi vážne. Zahmkal, nadýchol sa a povedal:

„Dnes tu bola na návšteve moja mama a nikto jej neotvoril. Odišla bez návštevy a bola preto veľmi smutná.“

„Ani mne niekedy nikto neotvorí a nikam preto neodchádzam. Mala si sadnúť na schody ako ja a čakať, kým ju tam niekto nenájde,“ skočil otcovi do reči Maťko, no ten ho upozornil:

„Mlčať a neprerušovať. Z tohto dôvodu som urobil jedno vážne rozhodnutie,“ povedal dôležito a všetci čakali, ako vážne sa to rozhodol.

„Neverím, že poviem to, čo práve idem povedať, ale musíme našej mamke kúpiť psa, ktorý bude štekať vždy, keď niekto zabúcha, zazvoní pri dverách, alebo zavolá telefónom.“

Len čo to dopovedal, teta Valachová na neho vyvalila veľké oči ako kobyla a valasi začali vyskakovať, jačať, tlieškať, pišťať a písať.

„Kedy pôjdeme toho psíka kúpiť? A ako sa bude volať? Koho bude ten psík? Kde bude spať?“ vykrikovali od radosti jeden cez druhého. Tetu Valachovú vôbec nepustili k slovu, preto tam len stála a iba otvárala ústa ako rybka vo Filipovom akváriu.

„Ale to nie je také jednoduché. O psíka sa treba starať. Pravidelne sa s ním musí chodiť von, a to za každého počasia. Aj vtedy, keď sa vám práve nebude chcieť. Zavčas rána, alebo neskoro večer. Musí sa s ním chodiť k veterinárovi a platiť za neho daň. Navyše po ňom treba zbierať hovienka,“ vymenúvala teta Valachová povinnosti, aby si všetko ešte raz premysleli. Veď psík nie je iba zábava, ale aj záväzok.

„Nemusíš sa báť, mamina, my sa o to postaráme. Aj hovienka budeme zbierať, však, Kubi?“ sľuboval Maťko a Kubko prikývol.

A tak sa stalo, že na druhý deň išli rodičia kúpiť psíka, ktorý bude niečo také ako náhradné uši tety Valachovej.

Vedeli ste, že psy vedia rozprávať? Vážne. Ani ujo Valach, ani teta Valachová a dokonca ani Kubko s Matkom o tom zozáčiátku nevedeli. Prvá to zistila teta Valachová, keď si malinké šteniatko zobrala prvýkrát na ruky. To sa okamžite driapalo po jej hrudi, až sa konečne dostalo k tvári. Začalo jej olizovať líca, nos, oči, dokonca sa jej snažilo dať pusku, a pritom hovorilo:

„Vezmi si ma. Budem ťa milovať, poslúchať, počúvať namiesto teba, ochraňovať ťa, starať sa o teba, len si ma vezmi. Prosím!“

Samozrejme, že psíky nerozprávajú ako ľudia, nevyslovujú vety ani slová. Ale pozerajú sa na vás a správajú sa tak, že presne viete, čo chcú povedať. Je to ich psia reč, ktorej našťastie teta Valachová rozumela, a tak sa domov vrátili s maličkou ratlíčkou, ktorú pomenovali Máša.

Keď ju priniesli, bola taká maličká, že sa ujovi Valachovi zmestila do jednej ruky a tete Valachovej do kabelky. Mala malú papuľku, z ktorej vyplazovala ružový jazýček a oči vyzerali ako dva lesklé gombíky na Matkovom plyšovom medveďovi.

„Tak, psíka sme kúpili, ale som zvedavá, ako ho budeme vozit' na motorke,“ napadlo tete Valachovej, keď s Mášenkou vyšli na ulicu. Pozrela na uja Valacha a kývla hlavou smerom k motorke, na ktorej tam prišli.

„Neboj sa, všetko som premyslel. Veď preto sme prišli na jednej motorke. Teraz si ju dáš do tašky a neskôr jej kúpime špeciálny vak, ktorý pripevním pred teba. Budeš ju mať pekne na očiach a aj ona teba,“ povedal ujo Valach pokojne. Naozaj mal všetko dobre premyslené.

„Myslíš, že nám to policajti dovoľia?“ pochybovala teta Valachová, keď prišli domov.

„Mám nápad! Vyrobíme Mášenke prilbu, dáme jej okuliare, a potom nám policajti

nebudú môcť dať pokutu za nedodržanie bezpečnosti pri jazde,“ mudroval Maťko.

„Mami, môžem si ju podržať?“ požiadal Kubko.

„Maminka, prosím, ja ju chcem podržať prvý,“ prosíkal Maťko a šúchal pri tom dlaňami o seba. Mamka na nich pozerala a rozmýšľala, ktorý syn si psíka zaslúži viac.

„No, myslím, že prvý ju dostane Maťko. Je mladší a častejšie sedáva na schodoch,“ rozhodla a podala mu psíka. Maťko si ho naradovaný zobral a so širokým úsmevom, až mu bolo vidieť všetky zuby, hovorí bratovi:

„Kubi, pozri, ako sa tá Mášenka na mňa pozerá,“ natrčil mu ruky, aby sa mohol pozrieť. Lenže Jakub bol urazený, že mamka dala prednosť tomu krpcovi, a preto odvrkol:

„No, ide si oči vyočiť, lebo takého trul'a ešte nevidela,“ zašomral a išiel do svojej izby.

„Kubi, počkaj! Ja si ju iba trochu potuľkám a hneď ti ju dám. A môžeš s ňou aj spať,“ udobroval si ho Maťko, a aby brat uveril, že to myslí vážne, podal mu malé chlpaté, hnedé a teplé kľbko. Jakub sa usmial, prikývol a zdvihol si Mášenku pred oči.

„Ty si ale krásny psík. Budeme spolu chodiť na prechádzky, dobre? Balit' baby bude odteraz hračka. Už ich počujem, ako prosíkajú, že si ťa chcú popestovať,“ prezrádzal jej svoje plány a už si predstavoval, ako sa dievčatá medzi sebou bijú, ktorá s ním pôjde na rande, len aby si mohla popestovať Mášenku.

